

Arrest

nr. 161 289 van 3 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juli 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. DE FEYTER loco advocaat M. HORBACH en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Georgisch staatsburger van Georgische origine te zijn, afkomstig uit Adigeni, Georgië. U bent religieus gehuwd met A. K. (...) (OV (...)). U was lid van de voormalige regeringspartij United National Movement (UNM). U voerde campagne voor de lokale kandidaat van UNM in het meerderheidskiesstelsel, Z. C. (...). In de aanloop naar de parlementsverkiezingen van 2012 kreeg u een conflict met G. K. (...) en T. N. (...), twee lokale leiders van de toenmalige oppositiepartij Georgian Dream. Zij stelden u voor om van kamp te verwisselen. In augustus 2012 organiseerde u een voetbaltornooi. Leden van Georgian Dream begonnen tenten op te stellen rond het stadion waar het tornooi zou doorgaan. Ze deden dit omdat Z. C. (...) en de lokale politiechef hen hadden verhinderd om

een kantoor te openen. Er ontstond een woordenwisseling tussen u en G. K. (...), die u hierbij ook sloeg. Uiteindelijk kwam de politie tussenbeide en zijn de aanhangers van Georgian Dream vertrokken. Op de verkiezingsdag vervoerde u mensen die met een mobiele stembus rondgingen in de streek. In Adigeni won, tegen de landelijke resultaten in, de kandidaat van UNM de verkiezingen. Rond 20 oktober ontving u een eerste dreigtelefoon, waarin verwezen werd naar de overwinning van UNM die niet zonder gevolgen zou blijven. In november volgden nog meer dreig telefoons waarin u en uw gezin bedreigd werden. Op 1 december werd u 's avonds, toen u te voet onderweg was van uw tante naar huis, door drie mannen aangevallen. U werd ernstig geslagen en verloor het bewustzijn. U kwam terug bij toen een buurman u vond. Nadat uw buurman u naar huis had gebracht, belde uw familie een dokter en de politie. De agenten stelden enkele vragen maar u was niet in staat om veel te praten. Twee dagen later werd u alsnog naar het ziekenhuis gebracht voor onderzoek. U bleef thuis wonen. In de daaropvolgende dagen werd u nog enkele keren opgebeld. Op 15 december besloot u naar de politie te gaan omdat het onmogelijk was om zo te leven. Daar zag u dat G. K. (...) de nieuwe politiechef was geworden ondertussen. Hij liet u verstaan dat u uw verdiende loon had gekregen maar dat dit nog niet alles was. Tijdens dit gesprek eiste hij dat u bepaalde bekentenissen zou afleggen. Hij wilde dat u zou toegeven dat u had geholpen om de verkiezingsresultaten te vervalsen; dat Z. C. (...) persoonlijk verantwoordelijk was geweest voor het niet verhuren van kantoren aan Georgian Dream; en dat u mensen had gechanteerd tijdens de verkiezingscampagne opdat ze voor UNM zouden stemmen. Om uzelf te beschermen, zei u dat u er over zou nadenken. U kreeg een week de tijd, waarna u zich opnieuw moest aanbieden. In de nacht van 24 op 25 december kwamen G. K. (...) en enkele andere mannen naar uw huis. Hij liet u verstaan dat u zich de volgende dag moest aanbieden bij de politie, zo niet zouden ze iets anders doen. U vertrok de volgende dag samen met uw echtgenote richting Batumi, waar een neef van u woont. Met de hulp van een vriend slaagden jullie er in illegaal het land te verlaten. Jullie reisden verder door Turkije naar Athene. Van daaruit reisden jullie clandestien naar België, waar jullie aankwamen op 10 januari 2013 en dezelfde dag nog asiel aanvroegen.

Ter staving van jullie identiteit en asielrelaas leggen u en uw echtgenote de volgende documenten neer: de identiteitskaarten van u en uw vrouw, uw rijbewijs, het bewijs van uw religieus huwelijk, een attest van de dorpsadministratie van Adigeni, een attest van Z. C. (...), uw lidkaart van UNM, een Georgisch medisch attest op uw naam en een Georgisch medisch attest op naam van uw broer, foto's van een man die medische verzorging krijgt en een cd-rom met verschillende videofragmenten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten nadat u problemen had gekregen met de lokale politiechef, G. K. (...). Deze had de functie opgenomen niet lang na de overwinning van Georgian Dream, waarvan hij een lokale leider was, bij de parlementsverkiezingen van 1 oktober 2012. U was zelf lid van United National Movement (hierna UNM), de partij van toenmalig president Saakashvili, en actief geweest tijdens de verkiezingscampagne. In de regio waar u woonde, Adigeni, won UNM de verkiezingen. G. K. (...) zette u onder druk om bezwarende verklaringen af te leggen tegen UNM-kandidaat Z. C. (...). Voordien had u ook reeds dreig telefoons gehad en was u één maal aangevallen op straat. (CGVS 1 d.d.26/02/2013, p.8-9, 11, 13-14, 16-17; CGVS 2 d.d.28/01/2015, p.8, 10) Bij een eventuele terugkeer naar Georgië vreest u geïsoleerd te worden door de autoriteiten – die gecontroleerd worden door Georgian Dream – omdat ze u als een getuige kunnen beschouwen tegen Z. C. (...). Dergelijke getuigen worden gedood of gearresteerd. (CGVS 2, p.13)

Omwille van de onderstaande redenen kan er evenwel niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofd van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals in de zin van de subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u er niet in slaagt de problemen die u zou hebben gekend voor uw vertrek uit Georgië – en die verbonden zouden zijn aan uw politieke activiteiten – aannemelijk te maken.

Zo werden er verschillende tegenstrijdigheden vastgesteld in uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal.

Met betrekking tot de dreig telefoons die u zou hebben gekregen na de verkiezingen van 1 oktober 2012 verklaarde u onder meer dat u in de periode tussen de aanval op u in Adigeni (1 december 2012) en de dag dat u onder druk werd gezet op het politiekantoor door G. K. (...) (15 december 2012) slechts één keer telefonisch bedreigd werd, met name op 15 december. (CGVS 1, p.15) Tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u evenwel dat u in deze periode meermaals telefonisch werd bedreigd maar niet op 15 december. (CGVS 2, p.9) Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid aangaande de bedreigingen op 15 december, ontkende u dat u aanvankelijk had gezegd dat er op die dag bedreigingen waren geweest. U zou steeds hebben gezegd dat u vóór 15 december bedreigd werd. (CGVS 2, p.15) Dit kan evenwel niet aanvaard worden als verklaring. Er werd u immers bij dat eerste

gehoor tot twee maal toe een vraag gesteld over de bedreigingen op 15 december, waarbij u geen enkele keer hebt aangegeven dat dit niet correct was. (CGVS 1, p.15)

Voorts verklaarde u aangaande de telefonische bedreigingen tijdens het eerste gehoor dat u de politie hiervan op de hoogte had gebracht toen zij u vragen kwamen stellen naar aanleiding van de aanval op 1 december waarvan u het slachtoffer was geweest. (CGVS 1, p.15) Tijdens het tweede gehoor verklaarde u dan weer dat u de politie hier toen niet van op de hoogte hebt gebracht. (CGVS 2, p.10) Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid bleef u erbij dat u er niet over had verteld op 1 december omdat het bezoek van de politie toen kort was geweest en er vooral over de aanval was gesproken. (CGVS 2, p.15) Het louter vasthouden aan één versie van de feiten heft de tegenstrijdigheid niet op. Bovendien kan bezwaarlijk ingezien worden waarom het feit dat het bezoek van de politie kort was, zou betekenen dat u niet zou hebben kunnen spreken (al was het eventueel beknopt) over de telefonische bedreigingen.

Voorts werden er ook tegenstrijdigheden vastgesteld in uw verklaringen aangaande de gebeurtenissen op 15 december 2012, waarbij u bedreigd en onder druk gezet zou zijn door G. K. (...) op het politiekantoor. Tijdens het eerste gehoor verklaarde u hierover dat K. (...) van u eiste dat u zou toegeven dat u geholpen had bij het vervalsen van de verkiezingen; dat u mensen had gechanteerd in de periode voorafgaand aan de verkiezingen opdat ze voor UNM zouden stemmen (door te dreigen met verkrachting van familieleden die in de gevangenis zaten); en dat Z. C. (...) persoonlijk de zaak om geen kantoren aan Georgian Dream te verhuren had gecoördineerd. (CGVS 1, p.16-17) Tijdens uw tweede gehoor stelde u dan weer dat er op 15 december nog geen concrete bekentenissen werden bekend gemaakt. Er zou toen enkel in algemene zin gezegd zijn dat u tegen Z. C. (...) moest getuigen. Een concrete tekst zou opgesteld worden tegen het moment dat u zich opnieuw moest aanbieden op het politiekantoor. (CGVS 2, p.10-11) Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid aangaande de concrete eisen, stelde u enkel dat u zich zoiets niet herinnerde. (CGVS 2, p.15) Wederom dient opgemerkt te worden dat het louter vasthouden aan één versie van de feiten de tegenstrijdigheid niet opheft. Bovendien gaat het hier om een kernelement van uw asielrelaas zodat verwacht mag worden dat u dit accuraat en voldoende gedetailleerd kan weergeven.

Ten slotte werd eveneens een inconsistentie vastgesteld met betrekking tot het bezoek dat G. K. (...) en enkele anderen aan u zouden hebben gebracht in de nacht van 24 op 25 december. Tijdens het eerste gehoor verklaarde u dat hij toen van u eiste dat u zich de volgende dag zou aanmelden op het politiebureau. Er zou hierbij letterlijk gezegd zijn dat, indien u dit niet zou doen, ze uw vrouw voor uw ogen zouden verkrachten en u daarna zouden vermoorden. (CGVS 1, p.17-18) Tijdens het tweede gehoor stelde u dan weer dat ze die nacht enkel hadden gezegd dat ze "iets anders" zouden doen, zonder verder in detail te gaan. (CGVS, p.12)

Verder werden er tevens enkele inconsistenties vastgesteld in de opeenvolgende verklaringen van uw echtgenote. Tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde zij dat u eind november 2012 had gemerkt dat u twee maal dreig telefoons kreeg. (K. (...) - CGVS 1, p.3, 4) Daarnaast bleek zij ook te weten dat u midden december 2012 naar de politie was gegaan en voegde zij hier nog aan toe dat u dit uitdrukkelijk aan haar had verteld. (K. (...) - CGVS 1, p.4) Tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal ontkende zij dan weer dat zij ooit iets gemerkt had van dreig telefoons en stelde ze niet te weten of u in de periode tussen de aanval op u (op 1 december) en jullie vertrek nog naar de politie stapte. Geconfronteerd met de eerste tegenstrijdigheid, gaf uw vrouw enkel aan dat ze het zich niet meer herinnerde. (K. (...) - CGVS 2, p.10) Dit is weinig overtuigend te noemen, te meer daar uw vrouw tijdens haar eerste gehoor nog had verteld dat u haar na uw bezoek aan de politie had gezegd dat zijn leven in gevaar was. (K. (...) - CGVS 1, p.4) Van een dergelijk belangwekkend feit kan verwacht worden dat zij dit ook langere tijd na de feiten nog zou herinneren indien het werkelijk voorgevallen zou zijn. Geconfronteerd met de tweede tegenstrijdigheid stelde uw echtgenote dat zij niet had kunnen zeggen dat u dreig telefoons ontvangen had omdat ze deze zelf niet hoorde en u er haar niet over vertelde. (K. (...) - CGVS 2, p.11) Het louter ontkennen van eerder gedane uitspraken heft de tegenstrijdigheid niet op. Bovendien had zij tijdens haar eerste gehoor uitdrukkelijk gezegd dat zij wel degelijk twee maal had gehoord dat u een dreig telefoon kreeg (supra).

De voormelde tegenstrijdigheden en inconsistentie raken aan de kern van uw asielrelaas, met name de telefonische bedreigingen na de verkiezingen, de eis van de nieuwe politiechef om te getuigen tegen Z. C. (...) en het nachtelijke bezoek van diezelfde politiechef dat verband hield met deze eis. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt dan ook op ernstige wijze ondermijnd. Ook de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt hierdoor ernstig ondermijnd.

Verder dient opgemerkt te worden dat Z. C. (...) in zijn attest dat dateert van april 2013 (stuk 8), i.e. na de door u verklaarde vervolgingsfeiten, geen enkele melding maakt van de dreig telefoons, de aanval op u of de druk die op u zou uitgeoefend zijn door de lokale autoriteiten om tegen hem te getuigen. Het is weinig aannemelijk te noemen dat hij van deze feiten, die toch de aanleiding zouden hebben gevormd voor uw vlucht, geen enkele melding zou maken indien ze werkelijk gebeurd zouden zijn, te meer daar

ze rechtstreeks verbonden zijn aan uw politieke activiteiten voor UNM, dewelke wel door hem worden beschreven. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt bovendien dat Z. C. (...) minstens van de dreigtelefoons en de aanval op u op de hoogte zou zijn geweest. (CGVS 1, p.19; CGVS 2, p.10) Daarenboven werd dit attest opgesteld nadat hier in het kader van uw asielprocedure naar gevraagd werd (CGVS 1, p.19; begeleidende verklaring bij faxbericht d.d.12/04/2013, stuk 8). De afwezigheid van de beweerde vervolgingsfeiten in deze brief ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen.

Hetzelfde geldt voor het attest van de lokale administratie van Adigeni, dat opgesteld werd op 25/02/2013. Ook hierin worden enkel uw activiteiten voor UNM beschreven maar is geen enkele vermelding terug te vinden naar de door u gekende problemen. Nochtans zou van het feit dat u werd aangevallen, iedereen in het dorp op de hoogte zijn geweest (CGVS, p.10).

Gelet op de bovenstaande vaststellingen aangaande uw verklaringen voor de asielinstanties en de beide attesten; en gelet op uw verklaring als zouden uw belagers niets gezegd hebben tijdens de aanval op 1 december (CGVS 2, p.8-9); kan er niet zonder meer geloof gehecht worden aan de stelling dat deze aanval verband zou houden met uw politieke activiteiten. Bovendien vermeldt het medisch attest dat opgesteld werd na de aanval als oorzaak enkel dat u ernstig geslagen werd door meerdere personen, zonder dat er melding wordt gemaakt van een aanleiding. Niets wijst er bijgevolg op dat, voor zover aangenomen kan worden dat het incident werkelijk plaatsgevonden heeft, het hier meer betreft dan een éénmalig incident van gemeenrechtelijke aard zou betreffen. Het kan evenwel geenszins volstaan om te besluiten tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen, dient er te worden geconcludeerd dat u de door u aangehaalde vervolgingsfeiten geenszins aannemelijk maakt. Bijgevolg kan er ook niet zonder meer aangenomen worden dat de vermeende aanval op uw broer enigszins verband houdt met u en/of de door u verklaarde problemen. Volgens u zou uw broer aangevallen zijn op de dag dat hij documenten zou hebben willen versturen naar u, en zouden deze documenten afgenomen zijn door zijn aanvallers. (CGVS 2, p.5) Dit is echter louter een blote bewering die u niet op objectieve wijze staft. Het door u neergelegde medisch attest op naam van uw broer en de twee foto's van een man die medische verzorging krijgt (stuk 7), tonen niet aan waarom uw broer aangevallen zou zijn.

Wat betreft uw vrees om bij een eventuele terugkeer naar Georgië geïnterviewd te worden door de autoriteiten in Georgië – die heden gecontroleerd worden door Georgian Dream – omdat ze u als een getuige kunnen beschouwen tegen Z. C. (...) (CGVS II, p.13), dient vooreerst opgemerkt te worden dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen reeds ernstig ondermijnd is (supra) en er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering als zou u voor uw vertrek onder druk gezet om zijn tegen hem te getuigen. U brengt evenmin concrete, aannemelijke elementen aan die erop zouden kunnen wijzen dat u bij een eventuele terugkeer gedwongen zou worden te getuigen.

U legde enkele opnames van tv-reportages neer. Met deze fragmenten wil u aantonen welke risico's getuigen (in zaken tegen UNM-leden) in Georgië lopen. Slechts twee van de fragmenten houden evenwel hiermee verband: de zaak Pruidze, die mishandeld en bedreigd zou zijn door de autoriteiten opdat hij belastende verklaringen zou afleggen tegen Bacha Akhalaia (video nr. 1) en het geval van Shalva Tatukhashvili, een hooggeplaatste officier die ook een hoofdgetuige was in een zaak tegen Bacha Akhalaia maar volgens zijn familie onder druk was gezet om te getuigen en die in verdachte omstandigheden overleed (video nr.6). Cedoca, de onderzoeksdienst van het Commissariaat-generaal heeft verder onderzoek verricht naar deze fragmenten. Wat betreft de zaak Pruidze werd vernomen dat zelfs de advocaat van de beschuldigde verrast was door de uitlatingen van zijn cliënt aangezien hij er voordien nooit over had gesproken. Rekening houdend hiermee; en gelet op het feit dat u geen andere objectieve informatie aanbrengt die erop zou wijzen dat in deze zaak de beschuldigde onder druk zou zijn gezet; kan de loutere verklaring van de beschuldigde als zou hij onder druk zijn gezet niet volstaan om te concluderen dat de beweringen waarheidsgetrouw zijn. Wat betreft de zaak van Shalva Tatukhashvili kan uit het door u neergelegde fragment afgeleid worden dat de familie van Tatukhashvili de officiële versie van zijn dood betwist en volhoudt dat hij onder druk werd gezet door de autoriteiten om te getuigen tegen Bacho Akhalaia, zijn voormalige overste. Uit de informatie die Cedoca verzamelde en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt evenwel niet dat deze laatste versie van de feiten als vaststaand dient te worden beschouwd. Rekening houdend hiermee; en gelet op het feit dat u geen andere, objectieve informatie aanbrengt die erop zou wijzen dat in deze zaak de beschuldigde onder druk zou zijn gezet; kan dit videofragment niet volstaan om te concluderen dat Shalva Tatukhashvili onder druk zou zijn gezet.

Gelet op het voorgaande, en gelet op de afwezigheid van andere, objectieve informatie die ernstige aanwijzingen bevat van het (op ruimere schaal) onder druk zetten van getuigen in zaken tegen leden van UNM of overheidspersonen van het Saakashvili-regime, volstaan de door u neergelegde videofragmenten geenszins om de door u verklaarde vrees aannemelijk te maken.

In verband hiermee dient voorts opgemerkt te worden dat uit de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat de Georgian Dream-coalitie onder leiding van Bidzina Ivanishvili op vreedzame en regelmatige wijze de parlementsverkiezingen van 1 oktober 2012 en de presidentsverkiezingen van 27 oktober 2013 won van UNM, die Georgië sinds de Rozenrevolutie van november 2003 bestuurde. De nieuwe regering bestaat uit persoonlijkheden die ervaring hebben op gebied van mensenrechten, bijvoorbeeld de minister van justitie (Tea Tsulukiani werkte tien jaar voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens), de minister verantwoordelijk voor ontheemden en vluchtelingen (als voormalig ombudsman voor de mensenrechten klaagde Sozar Subari jarenlang de slechte omstandigheden in de gevangenissen van Georgië aan) en de ombudsman voor de mensenrechten (Ucha Nanuashvili leidde jarenlang de mensenrechtenorganisatie Human Rights Center (HRIDC) in Tbilisi). Rechters, het parket, de politie en de directie van de gevangenissen werden grondig hervormd. Dit leidde tot een groter respect voor de mensenrechten. De talrijke gerechtelijke vervolgingen van overheidspersonen van het Saakashvili-regime (aanhangers van de UNM) wegens misbruiken bij de uitoefening van hun functie worden van nabij gevolgd door de internationale gemeenschap en de Georgische mensenrechtenorganisaties. Op dit ogenblik worden ze gemonitord en werden geen ernstige schendingen van de rechten op verdediging vastgesteld noch gerechtelijke vervolgingen gemotiveerd door politieke overwegingen. Meer specifiek blijkt tevens dat er geen meldingen zijn dat in het kader van dergelijke gerechtelijke vervolgingen personen onder druk worden gezet voor het afleggen van valse verklaringen tegen vertegenwoordigers van het Saakashvili-regime of UNM-aanhangers. Uit de reactie van de plaatselijke waarnemers blijkt dat de monitoring zo nauw is, dat het zou geweten zijn indien personen onder dergelijke druk zouden worden gezet. Zoals blijkt uit onderhavige beslissing, toont u het tegendeel niet aan met overredende verklaringen, noch aan de hand van bewijsvoerende stukken.

De overige door u neergelegde fragmenten handelen over beschuldigingen van UNM aan het adres van de nieuwe autoriteiten over het helpen van onderwereldfiguren (video nr.2); een verbroken verkiezingsbelofte van Georgian Dream in verband met een moskee (video nr.3); een poging tot kidnapping van een (vooraanstaand) lid van UNM, Nugzar Tsiklauri (video nr.4); een incident waarbij een activist van UNM werd geslagen door activisten van Georgian Dream in Zugdidi (video nr.5); en de gerechtelijke vervolging van UNM-mandataris Reza Karalidze, dewelke volgens een UNM-woordvoerder ernstige gebreken vertoonde (video nr.7).

Wat betreft de fragmenten 2, 3 en 7 betreft, kan er geen enkel verband met het door u voorgehouden vervolgingsrelaas of de door u verklaarde vrees bij een eventuele terugkeer naar Georgië worden vastgesteld.

Wat betreft de fragmenten 4 en 5 betreft, ten slotte, dewelke wijzen op fysieke agressie tegen leden of activisten van UNM, kan het volgende opgemerkt worden:

Volgens de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, won de Georgian Dream-coalitie onder leiding van Bidzina Ivanishvili op vreedzame en regelmatige wijze de parlementsverkiezingen van 1 oktober 2012 en de presidentsverkiezingen van 27 oktober 2013 van de UNM, die Georgië bestuurde sinds de Rozenrevolutie van november 2003. Uit de informatie blijkt dat er spanningen zijn tussen aanhangers van de verschillende politieke partijen en dat deze af en toe hebben geleid tot gevallen van fysieke agressie of bedreigingen tegen gewone sympathisanten of activisten van de UNM. Deze incidenten gingen uit van individuen, zonder dat er sprake is van een orkestrering door Georgian Dream, die dergelijke incidenten integendeel openlijk veroordeelde. Bovendien blijkt dat de autoriteiten niet betrokken zijn bij dergelijke incidenten en dat ze redelijke maatregelen nemen om dergelijke incidenten trachten te voorkomen, waardoor de schade steeds beperkt bleef, en dat ze ook optreden tegen de daders van gebeurlijke incidenten. Ook de organisatie Georgian Young Lawyers' Association (GYLA) geeft aan dat er geen reden is om aan te nemen dat een aanhanger van UNM niet op bescherming van de politie kan rekenen.

In het licht van het voorgaande kan worden afgeleid dat het risico om, omwille van sympathie voor UNM, het slachtoffer te worden van fysieke agressie gering is en dat er evenmin concrete aanwijzingen voorhanden zijn waaruit kan worden afgeleid dat u zich desgevallend niet zou kunnen beroepen op de bescherming geboden door de huidige Georgische autoriteiten, noch beschikt het Commissariaat-generaal over informatie waaruit kan blijken dat de geboden bescherming niet zou voldoen aan de bepalingen voorzien in artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan die het tegendeel aantonen.

Gelet op het geheel van de bovenstaande vaststellingen kan er niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om de bovenstaande conclusie te wijzigen. De identiteitskaarten van u en uw vrouw, uw rijbewijs, het bewijs van uw religieus huwelijk bevatten enkel persoonsgegevens die door mij niet in twijfel getrokken worden. Het attest van de dorpsadministratie van Adigeni (stuk 5) en het attest van Z. C. (...) (stuk 8) werden reeds eerder besproken. Zij staven verder enkel uw lidmaatschap van en activiteiten voor UNM, dewelke door mij niet betwist worden. Uw lidkaart van UNM staft eveneens enkel uw lidmaatschap van de partij. De medisch attesten op uw naam (stuk 4) en op naam van uw broer (stuk 7), de foto's van een man die medische verzorging krijgt, en de videofragmenten werden reeds eerder besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van "*de algemene rechtsmiddelen der zorgvuldigheid (o.m. het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel)*" en de materiële motiveringsplicht. Hiertoe gaan verzoekende partijen in op de motieven van de bestreden beslissingen en trachten deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. In verband met de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheid in de verklaringen van eerste verzoekende partij met betrekking tot de dreigtelefoons die zij zou hebben gekregen na de verkiezingen van 1 oktober 2012, benadrukken verzoekende partijen dat er een verschil is tussen de telefonische bedreigingen voorafgaand aan 15 december 2012 en de persoonlijke bedreigingen op 15 december. Verzoekende partijen bemerken dat eerste verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zij tussen de aanval op 1 december 2012 en 15 december 2012 meerdere keren telefonisch werd bedreigd. Op 15 december 2012 werd zij persoonlijk door G. K. bedreigd. Toen haar tijdens haar eerste gehoor tot twee maal toe een vraag werd gesteld over de bedreigingen op 15 december, had dit dan ook betrekking op de persoonlijke bedreigingen vanwege G. K..

2.2.3.2. De Raad stelt evenwel vast dat uit het gehoorverslag van het eerste gehoor van eerste verzoekende partij duidelijk blijkt dat zij aangaf dat zij op 15 december 2012 telefonische bedreigingen

had gekregen en dat dit de eerste telefonische bedreigingen waren sinds de aanval op 1 december, daar zij tijdens haar gehoor verklaarde dat zij, toen zij op 15 december 2012 naar de politie ging, tegen de politie zei dat zij die dag nog *“een telefonische bedreiging”* had gekregen (administratief dossier R. R., stuk 11, gehoorverslag d.d. 26/02/2013, p. 15-16; administratief dossier A. K., landeninformatie, stuk 17, deel 1). Dat zij tijdens haar eerste gehoor zou hebben verklaard tussen de aanval op 1 december 2012 en 15 december 2012 meerdere keren telefonisch te zijn bedreigd, zoals verzoekende partijen in hun verzoekschrift beweren, blijkt geenszins uit het gehoorverslag van desbetreffend gehoor. Deze door eerste verzoekende partij gegeven verklaring tijdens haar eerste gehoor is dan ook manifest tegenstrijdig met haar verklaring tijdens haar tweede gehoor dat zij in deze periode meermaals telefonisch werd bedreigd maar niet op 15 december (administratief dossier R. R., stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 28/01/2015, p. 9; administratief dossier A. K., stuk 17, landeninformatie, deel 1).

Verder stelt de Raad nog vast dat door verzoekende partijen in hun verzoekschrift geen concrete argumenten worden aangevoerd ter weerlegging of ter verklaring van de vastgestelde tegenstrijdigheid in de verklaringen van eerste verzoekende partij aangaande het al dan niet op de hoogte brengen van de politie van deze telefonische bedreigingen. Desbetreffende vaststelling blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.4.1. Betreffende de tegenstrijdigheden in de verklaringen van eerste verzoekende partij aangaande de gebeurtenissen op 15 december 2012, waarbij zij op het politiekantoor bedreigd en onder druk gezet zou zijn door G. K., stellen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij steeds verklaard heeft dat zij werd bedreigd en zich tegen *UNM* zou moeten keren door te verklaren dat zij kiezers hebben gechanteerd en beïnvloed naar aanleiding van de verkiezingen. Het spreekt voor zich dat er op 15 december 2012, toen eerste verzoekende partij zich naar het politiekantoor begaf, nog geen tekst van effectieve verklaringen voorlag, daar eerste verzoekende partij zelf het initiatief nam om zich naar het politiekantoor te begeven en G. K. dan ook niet wist dat zij zou langskomen. Het feit dat zulke tekst naderhand nog zou worden opgesteld is geenszins tegenstrijdig met het feit dat eerste verzoekende partij op 15 december 2012 bedreigd werd om zich tegen *UNM* te keren.

2.2.4.2. De Raad wijst verzoekende partijen er evenwel op dat door eerste verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor verklaard werd dat haar op het politiekantoor gezegd werd dat zij zou moeten toegeven dat zij geholpen heeft om de verkiezingen te vervalsen, dat zij mensen chanteerde in de periode voorafgaand aan de verkiezingen opdat ze voor *UNM* zouden stemmen door te dreigen met verkrachting van familieleden die in de gevangenis zaten en dat Z. C. persoonlijk de zaak om geen kantoren aan *Georgian Dream* te verhuren had gecoördineerd (administratief dossier R.R., stuk 11, gehoorverslag CGVS d.d. 26/02/2013, p. 16-17; administratief dossier A. K., stuk 17, landeninformatie, deel 1), terwijl zij tijdens haar tweede gehoor daarentegen stelde dat het enige specifieke dat ze haar zeiden was dat zij zou moeten getuigen tegen Z. C., dat zij *“waarschijnlijk”* ging moeten verklaren dat *“tijdens de verkiezingen UNM GD niet de mogelijkheid had gegeven om gebouwen te huren, of mensen te ontmoeten, daarom moesten ze tenten opnemen”* en dat ze *“supporters v GD hadden geslagen, bedreigd”* en dat ze haar *“waarschijnlijk”* gedwongen zouden hebben om iets te zeggen over Z. C. om een zaak tegen hem te hebben, doch dat dit slechts veronderstellingen zijn van haar, en dat ze haar later nog een geschreven tekst zouden geven waarin stond wat zij moest zeggen (administratief dossier R.R., stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 28/01/2015, p. 10-11; administratief dossier A. K., stuk 17, landeninformatie, deel 1). Deze verklaring tijdens haar tweede gehoor is dan ook geheel tegenstrijdig met haar verklaring tijdens haar eerste gehoor waar zij duidelijk aangaf dat ze haar de concrete bekentenissen die zij zou moeten afleggen meedeelden.

2.2.5.1. Omtrent de vastgestelde inconsistentie in de verklaringen van eerste verzoekende partij met betrekking tot het bezoek dat G. K. en enkele anderen aan haar zouden hebben gebracht in de nacht van 24 op 25 december, zien verzoekende partijen niet in hoe het feit dat eerste verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor expliciet verklaarde dat ze haar zeiden dat, indien zij zich de volgende dag niet zou aanmelden op het politiebureau, ze haar vrouw voor haar ogen zouden verkrachten en haar daarna zouden vermoorden, en het feit dat zij tijdens haar tweede gehoor verklaarde dat ze hadden gezegd dat ze *“iets anders”* zouden doen, inconsistent is. Verzoekende partijen voeren aan dat het voor eerste verzoekende partij niet makkelijk is om hierover te praten en dat zij bovendien tijdens haar relaas meermaals onderbroken werd, waardoor haar niet verweten kan worden wanneer zij de term *“iets anders”* gebruikt voor een gruwelijke bedreiging waarover men reeds twee jaar voordien een verklaring heeft afgelegd.

2.2.5.2. De Raad stelt evenwel vast dat eerste verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk verklaarde dat haar belagers haar niet concreet zeiden wat ze zouden doen indien zij zich niet zou aanbieden op het politiebureau (administratief dossier R.R., stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 28/01/2015, p. 12; administratief dossier A. K., stuk 17, landeninformatie, deel 1), terwijl zij daarentegen tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal zeer duidelijk stelde dat haar expliciet werd gezegd dat indien zij niet naar het politiebureau zou komen, ze hen beiden tegen de avond zouden meenemen, haar vrouw voor haar ogen zouden verkrachten en eerste verzoekende partij daarna zouden vermoorden (administratief dossier R.R., stuk 11, gehoorverslag CGVS d.d. 28/01/2015, p. 17-18; administratief dossier A. K., stuk 17, landeninformatie, deel 1). Daar eerste verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor uitdrukkelijk gevraagd werd wat haar belagers zouden doen als zij zich niet zelf zou aanbieden bij het politiebureau, kan de uitleg van verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij meermaals onderbroken werd tijdens haar relaas, dat het voor eerste verzoekende partij niet makkelijk is om hierover te praten en dat zij daarom de term “*iets anders*” heeft gebruikt voor de gruwelijke bedreiging waarover zij reeds tijdens haar eerste gehoor verklaringen had afgelegd, geenszins overtuigen om de vastgestelde inconsistentie in de opeenvolgende verklaringen van eerste verzoekende partij te verklaren of te weerleggen. De Raad wijst er desbetreffend nog op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt.

2.2.6.1. Betreffende de opmerking van verwerende partij dat er tevens inconsistenties werden vastgesteld in de opeenvolgende verklaringen van tweede verzoekende partij, stellen verzoekende partijen dat toen tweede verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor ontkende dat zij ooit iets van de dreigtelefoons had gemerkt, zij bedoelde dat zij nooit de dreigtelefoons zelf heeft gehoord en dat eerste verzoekende partij haar hiervan niets had verteld. Zij kon evenwel wel aan haar man merken dat hij dreigtelefoons kreeg. Verder geven verzoekende partijen in hun verzoekschrift aan dat eerste verzoekende partij op 15 december 2012 aan tweede verzoekende partij heeft verteld dat haar zaak bij de politie niet grondig onderzocht zou worden en dat zij werd bedreigd.

2.2.6.2. De Raad stelt evenwel vast dat tweede verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal van 26 februari 2013 nog uitdrukkelijk verklaarde in november tweemaal zelf de dreigtelefoons die haar man kreeg te hebben “*gehoord*” en dat zij opving dat haar man zei “*wat willen jullie van mij*” (administratief dossier A. K., stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 26/02/2013, p. 3-4; administratief dossier R. R., stuk 18, landeninformatie, deel 4), hetgeen dan ook geenszins te verenigen valt met haar latere verklaring tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal van 28 januari 2015 niets te hebben gemerkt van de dreigtelefoons (administratief dossier A. K., stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 28/01/2015, p. 10-11; administratief dossier R. R., stuk 18, landeninformatie, deel 4) en de verklaring van verzoekende partijen in hun verzoekschrift dat tweede verzoekende partij nooit de dreigtelefoons zelf heeft gehoord. Verder meent de Raad dat verzoekende partijen met de loutere opmerking dat eerste verzoekende partij op 15 december 2012 aan tweede verzoekende partij heeft verteld dat haar zaak bij de politie niet grondig onderzocht zou worden en dat zij werd bedreigd op geen enkele manier een concrete weerlegging betreft van de vastgestelde inconsistentie tussen enerzijds de verklaring van tweede verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor dat zij wist dat haar man midden december 2012 naar de politie was gegaan en dat haar man dit uitdrukkelijk aan haar had verteld en anderzijds haar verklaring tijdens haar tweede gehoor dat zij niet wist of haar man in de periode tussen de aanval op hem (op 1 december) en hun vertrek nog naar de politie stapte. Immers is het louter vasthouden aan één versie van de feiten niet van aard om de vaststellingen van verwerende partij dienaangaande in een ander daglicht te stellen. Er anders over oordelen zou immers elk opeenvolgend verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

2.2.7. Daar waar verzoekende partijen menen dat verwerende partij zich op “*enkele bijzondere onbenullige onnauwkeurigheden*” en “*een aantal ongerijmdheden*” beroept en stellen dat deze geenszins van aard zijn om de geloofwaardigheid van hun asielrelaas te ondermijnen, temeer daar zij beiden tweemaal gehoord werden gedurende verschillende uren en het weinig betoog behoeft dat tijdens dergelijke bijzonder lange gehoren wel enige tegenstrijdigheden en onduidelijkheden gevonden kunnen worden, bemerkt de Raad evenwel dat de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties betrekking hebben op elementen die raken aan de kern van het asielrelaas van verzoekende partijen, met name de telefonische bedreigingen na de verkiezingen, de eis van de nieuwe politiechef om te getuigen tegen Z. C. en het nachtelijke bezoek van diezelfde politiechef

dat verband hield met deze eis. Deze vaststellingen ondermijnen dan ook wel degelijk de geloofwaardigheid van het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas. De Raad herhaalt desbetreffend dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Dit geldt des te meer voor de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat dergelijke doorslaggevende gebeurtenissen in het geheugen van verzoekende partijen zijn gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag van kan worden uitgebracht.

2.2.8.1. Inzake de motivering in de bestreden beslissingen dat de afwezigheid van de beweerde vervolgingsfeiten in het attest van Z. C. en in het attest van de lokale administratie van Adigeni verder de geloofwaardigheid van de door eerste verzoekende partij aangehaalde problemen ondermijnt, werpen verzoekende partijen op dat eerste verzoekende partij deze attesten louter gevraagd heeft om objectief te kunnen attesteren dat zij lid was van de partij *UNM* en dat zij activiteiten voor deze partij heeft uitgevoerd. Verzoekende partijen bemerken verder nog dat het geenszins geloofwaardig zou overkomen indien eerste verzoekende partij aan Z. C. zou vragen om diens versie van de feiten te bevestigen, daar verwerende partij in dat geval eenvoudig zou kunnen stellen dat dergelijke verklaring louter werd opgesteld op vraag van eerste verzoekende partij.

2.2.8.2. De Raad bemerkt evenwel dat aan eerste verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal van 26 februari 2013 uitdrukkelijk gevraagd werd een geschreven verklaring van Z. C. neer te leggen (administratief dossier R. R., stuk 11, gehoorverslag CGVS d.d. 26/02/2013, p. 19 en stuk 17, documenten, nr. 8 (begeleidende verklaring bij faxbericht d.d. 12/04/2013); administratief dossier A. K., stuk 17, landeninformatie, delen 1 en 3). Gezien het attest van Z. C. d.d. april 2013 werd opgesteld na de door eerste verzoekende partij verklaarde vervolgingsfeiten en nadat hier in het kader van haar asielprocedure uitdrukkelijk naar gevraagd werd, is het, indien deze feiten werkelijk gebeurd zouden zijn, wel degelijk geenszins aannemelijk dat Z. C. in het attest geen enkele melding maakt van de problemen die eerste verzoekende partij zou hebben gekend die nochtans rechtstreeks verbonden zijn aan haar politieke activiteiten voor *UNM*. In diezelfde zin doet het, indien de feiten werkelijk plaatsgevonden zouden hebben en indien zoals eerste verzoekende partij beweert iedereen in haar dorp op de hoogte was van het feit dat zij werd aangevallen, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partijen dat ook het attest van de lokale administratie van Adigeni d.d. 25 februari 2013 geen enkele melding maakt van de door eerste verzoekende partij gekende problemen. De Raad ziet voorts niet in waarom, indien de problemen werkelijk hebben plaatsgevonden, eerste verzoekende partij enkel gevraagd zou hebben haar lidmaatschap en activiteiten van de partij *UNM* te bevestigen en niet eveneens gevraagd zou hebben de door haar gekende problemen te bevestigen, temeer gezien eerste verzoekende partij deze attesten liet opstellen naar aanleiding van haar asielprocedure. De afwezigheid van de beweerde vervolgingsfeiten in de aangebrachte attesten ondermijnen dan ook verder de geloofwaardigheid van het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas.

2.2.9. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift aanvoeren dat het voor zich spreekt dat het aangebrachte medisch attest dat opgesteld werd na de aanval op 1 december 2012 niet de aanleiding van de feiten vermeldt, daar het de gangbare praktijk is dat een dokter louter de vastgestelde verwondingen attesteert, wijst de Raad er evenwel op dat, gelet op bovenstaande vaststellingen aangaande de verklaringen van verzoekende partijen voor de asielinstanties en de beide attesten en gelet op de verklaring van eerste verzoekende partij als zouden haar belagers niets gezegd hebben tijdens de aanval op 1 december (administratief dossier R. R., stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 28/01/2015, p. 8-9; administratief dossier A. K., stuk 17, landeninformatie, deel 1), er niet zonder meer geloof gehecht kan worden aan de stelling dat deze aanval verband zou houden met de politieke activiteiten van eerste verzoekende partij. Het neergelegde medisch attest dat werd opgesteld na de aanval werpt hierop geen ander licht, daar het als oorzaak enkel vermeldt dat eerste verzoekende partij geslagen werd door meerdere personen en derhalve niet aantoonde dat de aanleiding van de aanval haar politieke activiteiten waren. Dat het een gangbare praktijk is dat een dokter louter de vastgestelde verwondingen attesteert en niet de aanleiding van de feiten, doet aan deze vaststelling geen enkele afbreuk. De Raad treedt verwerende partij dan ook bij in de motivering dat niets erop wijst dat, voor zover al aangenomen kan worden dat het incident werkelijk heeft plaatsgevonden, het hier meer betreft dan een éénmalig incident van gemeenrechtelijke aard. Dit eenmalig incident van gemeenrechtelijke

aard kan geenszins volstaan om te besluiten tot het bestaan in hoofde van verzoekende partijen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.2.10.1. Waar verwerende partij stelt dat gezien eerste verzoekende partij de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten geenszins aannemelijk maakt, er bijgevolg ook niet zonder meer aangenomen kan worden dat de vermeende aanval op haar broer enigszins verband houdt met haar en/of de door haar verklaarde problemen, verder motiveert dat de verklaring van eerste verzoekende partij dat haar broer aangevallen werd op de dag dat hij documenten zou hebben willen versturen naar haar, en dat deze documenten zouden afgenomen zijn door zijn aanvallers, louter een blote bewering betreft die zij niet op objectieve wijze staakt, en ten slotte nog bemerkt dat het door eerste verzoekende partij neergelegde medisch attest op naam van haar broer en de twee foto's van een man die medische verzorging krijgt niet aantonen waarom haar broer aangevallen zou zijn, achten verzoekende partijen het onbegrijpelijk dat verwerende partij de door hen aangebrachte documenten aangrijpt om de afwijzing van hun asielaanvraag te ondersteunen. Verder menen verzoekende partijen dat het wel heel toevallig zou zijn indien ook de broer van eerste verzoekende partij, net op het moment dat hij eerste verzoekende partij documenten wenste over te maken, ook het slachtoffer werd van een éénmalig gemeenrechtelijk incident. Daarnaast voegen verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift nog een fotokopie toe van het paspoort van de broer van eerste verzoekende partij (bijlage 4) om aan te tonen dat de man op de reeds neergelegde foto's wel degelijk de broer is van eerste verzoekende partij.

2.2.10.2. De Raad benadrukt vooreerst dat uit wat voorafgaat duidelijk is gebleken dat aan de door verzoekende partijen voorgehouden vervolgingsfeiten geen enkel geloof kan worden gehecht. Derhalve kan evenmin zonder meer aangenomen worden dat de vermeende aanval op haar broer enigszins verband houdt met eerste verzoekende partij en/of de door haar verklaarde problemen. Verzoekende partijen brengen geen overtuigende elementen aan die aantonen dat de vermeende aanval op haar broer wel degelijk verband houdt met eerste verzoekende partij en/of de door haar verklaarde problemen. De uitleg dat het "*wel heel toevallig*" zou zijn dat ook haar broer, net op het moment dat hij eerste verzoekende partij documenten wenste over te maken, aangevallen werd, volstaat allesbehalve om een verband tussen de aanval op haar broer en eerste verzoekende partij/haar problemen aan te tonen, daar de bewering van eerste verzoekende partij dat haar broer aangevallen werd op de dag dat hij documenten zou hebben willen versturen naar haar een blote bewering betreft die zij niet op objectieve wijze staakt. Verder bemerkt de Raad dat verwerende partij in de bestreden beslissingen op zich niet betwist dat de man op de twee foto's die door eerste verzoekende partij werden neergelegd de broer van eerste verzoekende partij betreft, doch motiveert dat het neergelegde medisch attest en deze foto's niet aantonen waarom haar broer aangevallen zou zijn en derhalve niet aantonen dat deze aanval op haar broer inderdaad verband houdt met eerste verzoekende partij en/of de door haar verklaarde problemen. De fotokopie van het paspoort van de broer van eerste verzoekende partij die door verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift werd toegevoegd (bijlage 4) is dan ook niet van aard desbetreffende motivering in een ander daglicht te stellen.

2.2.11. Wat betreft het betoog van verzoekende partijen dat verwerende partij geen rekening houdt met de praktische onmogelijkheid van verzoekende partijen om zomaar allerlei documenten te laten opsturen en aan Z. C. zomaar allerlei attesten te vragen en met het feit dat verzoekende partijen halsoverkop vertrokken zijn uit hun land van herkomst en dus allerminst de kans hadden een gedetailleerd dossier op te stellen en dit naar België mee te nemen, bemerkt de Raad dat verzoekende partijen nergens in de bestreden beslissingen verweten worden bepaalde documenten niet te hebben bijgebracht. Derhalve mist dit argument feitelijke grondslag.

2.2.12.1. Aangaande de motivering in de bestreden beslissingen dat eerste verzoekende partij er niet in slaagt om de door haar voorgehouden vrees om bij een eventuele terugkeer naar Georgië geïmigreerd te worden door de Georgische autoriteiten omdat ze haar als een getuige kunnen beschouwen tegen Z. C. aannemelijk te maken, bemerken verzoekende partijen in verband met de door eerste verzoekende partij aangebrachte videofragmenten dat wel vaststaat dat één van de getuigen wel degelijk in verdachte omstandigheden is overleden. Verder menen zij dat het gegeven dat het feit dat deze man onder druk zou zijn gezet vooralsnog niet als vaststaand kan worden beschouwd, niet van aard is de beslissing inzake hun asielrelaas negatief te beïnvloeden. Immers staat het tegendeel – dat deze man niet onder druk werd gezet – evenmin vast. Ten slotte erkennen verzoekende partijen dat de videofragmenten op zich niet van aard zijn om hun asielrelaas aan te tonen, doch dient in samenhang met alle door hen aangebrachte stukken te worden besloten dat er wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging, minstens een reëel risico op het lijden van ernstige schade, aanwezig is.

2.2.12.2. De Raad bemerkt evenwel dat uit wat voorafgaat duidelijk is gebleken dat aan de bewering van eerste verzoekende partij onder druk te zijn gezet om tegen Z. C. te getuigen geen enkel geloof kan worden gehecht. Verder treedt de Raad verwerende partij bij in haar motivering dat door eerste verzoekende partij evenmin concrete, aannemelijke elementen werden aangebracht die erop zouden kunnen wijzen dat zij bij een eventuele terugkeer gedwongen zou worden te getuigen. Wat betreft de door eerste verzoekende partij neergelegde videofragmenten in verband met de risico's die getuigen in zaken tegen UNM-leden in Georgië lopen, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen met bovenstaand betoog geen enkele afbreuk doen aan de motivering dat het geenszins vaststaat dat de beschuldigten in deze zaken inderdaad onder druk zouden zijn gezet en dat er verder geen andere, objectieve informatie aanwezig is die ernstige aanwijzingen bevat van het (op ruimere schaal) onder druk zetten van getuigen in zaken tegen leden van UNM of overheidspersonen van het Saakashvili-regime, waardoor de neergelegde videofragmenten geenszins volstaan om de door eerste verzoekende partij verklaarde vrees aannemelijk te maken.

2.2.13. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift nog opperen dat het feit dat lovenswaardige pogingen ondernomen zijn tot hervorming en dat de regering bestaat uit persoonlijkheden die ervaring hebben op het gebied van mensenrechten, geen afbreuk doet aan de concrete bedreigingen die verzoekende partijen hebben ondervonden, onderstreept de Raad evenwel dat uit wat voorafgaat duidelijk is gebleken dat aan de door verzoekende partijen voorgehouden vervolgingsfeiten geen enkel geloof kan worden gehecht.

2.2.14. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.15. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Georgië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.16. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en de administratieve dossiers blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van de administratieve dossiers, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier R. R., stukken 17 en 18; administratief dossier A. K., stukken 16 en 17), en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 26 februari 2013 en 28 januari 2015 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Georgisch en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.17. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partijen niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden

beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.18. Waar verzoekende partijen ter terechtzitting een stuk neerleggen stelt de Raad vast dat dit stuk niet gesteld is in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een dergelijke vertaling dit document niet in overweging.

2.2.19. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT